

Οι ψυχές του Αγαμέμνονα και του Αχιλλέα είχαν στήσει συζήτηση στον Άδη, όταν κατέφθασε ο Ερμής συνοδεύοντας τις ψυχές των μνηστήρων. Οι δυο ήρωες αναρωτήθηκαν πώς έγινε κι έχασαν τη ζωή τους τόσο πολλοί μαζί. Η ψυχή του Αγαμέμνονα αναγνώρισε την ψυχή του Αμφιμέδοντα. Στην ζωή, ήταν φίλοι. Η ψυχή του Αμφιμέδοντα διηγήθηκε όλα όσα είχαν συμβεί. Και η ψυχή του Αγαμέμνονα αναγνώρισε ότι, από τους τρεις πιο μεγάλους ήρωες στην Τροία, τον Αγαμέμνονα, τον Αχιλλέα και τον Οδυσσέα, μόνο ο τελευταίος, παρ' όλες τις περιπέτειές του, είχε ευτυχήσει. Όμως, τα βάσανα του Οδυσσέα δεν είχαν τελειώσει.

Νωρίς είχε ξυπνήσει και είχε πει στην Πηνελόπη να κλειστεί στα διαμερίσματά της και να μην ανοίξει σε κανέναν, όσο εκείνος θα έλειπε. Με τον Τηλέμαχο και τους δυο βοσκούς, πήγε να βρει τον πατέρα του. Η Αθηνά τους τύλιξε μέσα σε ομίχλη ώστε να περάσουν απαρατήρητοι. Όταν έφτασαν στο κτήμα όπου ζούσε ο Λαέρτης, ο Οδυσσέας άφησε τους άλλους και πήγε να τον αναζητήσει μόνος. Τον βρήκε να παιδεύεται με ένα δεντράκι. Στην αρχή, ο Οδυσσέας προσποιήθηκε πως ήταν άλλος: Υποτίθεται κάποιος Επήριτος που έψαχνε να βρει τον φίλο του, Οδυσσέα. Δεν ήταν ό,τι καλύτερο η ιδέα του. Ο Λαέρτης ξέσπασε στα κλάματα κι άρπαξε χώμα από τη γη και το έριχνε στα μαλλιά του. Τον είδε έτσι ο Οδυσσέας κι έσπευσε να του φανερωθεί. Ο Λαέρτης δεν πίστεψε ότι στ' αλήθεια μπροστά του στεκόταν ο χαμένος γιος του. Ζήτησε σημάδια. Ο Οδυσσέας του έδειξε την ουλή. Δεν αρκούσε. Θυμήθηκε πως όταν ήταν παιδί, ο Λαέρτης του είχε πει ότι θα του χάριζε πενήντα αυλάκια με κληματαριές, σαράντα συκιές, δεκατρείς αχλαδιές και δέκα μηλιές. Πείστηκε ο Λαέρτης. Πατέρας και γιος ρίχτηκαν ο ένας στην αγκαλιά του άλλου. Για πρώτη φορά, έπειτα από πολλά χρόνια, ο Λαέρτης λούστηκε κι έβαλε ρούχα καθαρά. Το παράπονό του ήταν ότι δεν μετείχε στο ξεπάστρεμα των μνηστήρων.

Κάποια στιγμή, ήρθε ο πιστός δούλος του Λαέρτη, ο Δολίος, με τους έξι γιους του. Στρώθηκαν όλοι στο φαγοπότι. Θα τους έπιαναν απροετοίμαστους, αν ένας από τους γιους του Δολίου δεν έβγαине μια στιγμή από το αγροτόσπιτο. Είδε ολόκληρο στρατό να έρχεται εναντίον τους έχοντας επικεφαλής τον Ευπείθη, τον πατέρα του Αντίνοου.

Η είδηση του αφανισμού των μνηστήρων δεν μπορούσε να μείνει κρυφή για πολύ. Γονείς και συγγενείς, με οίμωγές και κατάρες, πήγαν στο ανάκτορο και σήκωσαν τους νεκρούς τους. Τα πτώματα των μνηστήρων από τα γειτονικά νησιά φορτώθηκαν σε καράβια και στάλθηκαν στα σπίτια τους. Με όλα αυτά, ο λαός άρχισε να συγκεντρώνεται στην πλατεία. Εκεί πήγε και ο Ευπείθης, αναζητώντας εκδίκηση. Ξεσήκωσε τον λαό εναντίον του Οδυσσέα: Δεν φτάνει που έφυγε στην Τροία παίρνοντας μαζί του το άνθος της νεολαίας της Ιθάκης και

γύρισε χωρίς να φέρει πίσω ούτε ένα από τα παιδιά τους, σκότωσε και όλους τους γιους των αρχόντων.

Τον αντέκρουσαν ο κήρυκας Μέδοντας και ο αιδός Φήμιος. Ήταν μπροστά, όταν συνέβησαν τα γεγονότα. Κάποιος θεός βοήθησε τον Οδυσσέα να σκοτώσει τους μνηστήρες. Μπήκε στη μέση και ο μάντης Αλιθέρης που θύμισε ότι ο ίδιος και ο Μέντορας, ο φίλος του Οδυσσέα, τους είχαν προειδοποιήσει και επανειλημμένα τους είχαν προτρέψει να συμμαζέψουν τους γιους τους να μη κατασπαταλούν την περιουσία του βασιλιά τους. Ας τελειωνε εκεί το ζήτημα, για να μην προκληθούν κι άλλες καταστροφές.

Πείστηκε ο λαός πως επρόκειτο για δίκαιη τιμωρία. Όχι όμως και οι συγγενείς των νεκρών. Με τους ανθρώπους τους, σχημάτιζαν στρατό ικανό να τα βγάλει πέρα με τον Οδυσσέα. Έχρισαν αρχηγό τον Ευπείθη και κίνησαν για το κτήμα του Λαέρτη. Ο γιος του Δολίου τους είδε και ειδοποίησε την παρέα.

Σηκώθηκαν να αντιμετωπίσουν τους εισβολείς. Ήταν ο Οδυσσέας, ο Τηλέμαχος, οι δυο βοσκοί, ο Λαέρτης, ο Δολίος και οι έξι γιοι του. Συνολικά, δώδεκα άντρες. Η μάχη θα ήταν άνιση, αν η Αθηνά, με την άδεια του Δία, δεν παρενέβαινε. Έδωσε σωστή κατεύθυνση στο δόρυ που ο Λαέρτης εξακόντισε. Ο Ευπείθης το δέχτηκε κατάστηθα και ξάπλωσε νεκρός. Η τροπή αναστάτωσε τους εισβολείς. Θα τους σκότωναν όλους ο Οδυσσέας και ο Τηλέμαχος, αν δεν τους εμπόδιζαν οι θεοί. Η Αθηνά έβαλε τους τις φωνές κι ο Δίας έριξε έναν κεραυνό. Ο Οδυσσέας πείστηκε να σταματήσει. Η Αθηνά πήρε τη μορφή του Μέντορα και μεσολάβησε ώστε να επέλθει οριστική ειρήνη ανάμεσα στους αντιμαχόμενους.

(τελευταία επεξεργασία, 12 Ιουνίου 2022)